

РЕШЕНИЕ

№ 1237

гр. София, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11560** по описа за **2021** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания, в приложимата редакция /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 04 Районно управление /РУ/ - Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ - С. Ч., чрез упълномощен представител против Решение № 20187438 от 17.09.2021г., постановено по нахд № 3645/2021г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 129-ти състав, с което е отменена Заповед за задържане на лице рег. № 228зз-143/02.02.2021г., издадена от полицейски орган към 04 РУ – СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 и т.2 от Закон за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, на В. Р. К., е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „задържане за срок до 24 часа“.

С касационната жалба се иска оспореното решение да бъде отменено като незаконосъобразно и неправилно и вместо него да бъде постановено друго решение, с което оспорената заповед да бъде потвърдена. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение. В съдебно заседание касаторът, чрез упълномощен представител поддържа касационната жалба.Представя писмени бележки.

Ответникът по касационното оспорване –В. К. с отговор на касационната жалба и в съдебно заседание с упълномощен представител оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на направените по настоящото дело разноски. Представя списък на разноските, договор за правна защита и съдействие и пълномощно.

Представителят на Софийска градска прокуратура пледира за потвърждаване на решението на СРС, като правилно и законосъобразно.

Предмет на касационно оспорване е Решение № 20187438 от 17.09.2021г., постановено по нахд № 3645/2021г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

СРС е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 02.02.2021г., във времето между 01:00 и 02:00 часа, при обход на маршрута си, свидетелите В. М. и М. Я., заедно със С. Ч. – и тримата полицейски служители към 04 РУ-СДВР, забелязали, че в С. по [улица]с посока към [улица]се движи лек автомобил Рено М.. По субективни възприятия полицейските служители решили, че автомобилът се движи с висока скорост и тръгнали след него със служебния полицейски автомобил. Когато скъсили дистанцията забелязали регистрационния номер на автомобила и продължили движението си след Реното, което завило наляво по [улица], след което отново завило на ляво. По-късно Ренотоспряло на паркинг в междублоково пространство и от него излезли две лица, които бързо се запътили към вътрешността на междублоковото пространство, на което се намирал паркингът. Мястото не е било добре осветено. Полицейските служители също спрели полицейския автомобил малко зад Реното, слезли и отправили разпореждания към отдалечаващите се лица с думите: „полиция, стой“, но лицата не спрели. Полицаяте започнали да ги гонят и след 10-15 метра настигнали едно от лицата, а другото само спряло след като възприело, че ги преследват полицейски служители. След като били задържани лицата заявили, че не са спрели веднага, тъй като не са разбрали, че ги преследват полицейски служители. Лицата представили документи за самоличност, с които е установена самоличността им - М. О. З. и В. Р. К.. Двамата са заведени в сградата на 04 РУ-СДВР, където са им съставени необходимите документи за задържането, включително и обжалваната Заповед за задържане на лице № 228зз-143/02.02.2021г. за задържане на В. К..

В оспорената заповед, като основание за задържането са посочени разпоредбите на „чл.72, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР, във вр. със ЗМ-68/2021г. , вр. чл.346, ал.1 от НК и осуетяване на полицейска проверка“.

ДП №ЗМ68/2021г. по описа на 04 РУ-СДВР е образувано на 18.01.2021г. за извършено за времето от 18.55 часа на 17.01.2021г. до 12,00 часа на 18.01.2021г. в [населено място] престъпление по чл.346, ал.1 от НК за противозаконно отнето чуждо МПС – л.а. марка А., модел А6 от владението на И. П. К.. Съдът е приел, че от материалите съдържащи се по това ДП не може да се изведе каквото и да е

съпричастие на В. К. към разследваното престъпление.

В. К. е задържан в 02,15ч. и е освободен в 19,20 ч. на дата 02.02.2021г.

При така установена фактическа обстановка, СРС е приел, че оспореният акт е издаден от компетентен орган – полицаи в Група „ООР“ на сектор „Охранителна полиция“ към 04 РУ-СДВР, представляващ полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 от ЗМВР, че е спазена предвидената от закона писмена форма, така както предвижда нормата на чл.74, ал.1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, надлежно подписана от адресата ѝ, както и че обжалваната заповед не съдържа съществен реквизит, тъй като не са посочени в изискуемата кумулативна наличност по смисъла на чл.72, ал.2, т.2 от ЗМВР фактическите основания за задържането. Изложени са мотиви, че в заповедта са посочени само правни основания за задържането - чл.72, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР във вр. със ЗМ-68/2021г., вр. чл.346, ал.1 от НК и осуетяване на полицейска проверка“.

Съгласно чл.72, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице: т.1.за което има данни, че е извършило престъпление; т.2. което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба.

Задържането по реда на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 от ЗАНН и има за цел чрез задържане на лицето да се предотврати възможността то да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Задържането цели преустановяване на дадено противообществено поведение и създаване на условия за ефективно и своевременно изпълнение на правомощията на полицейските органи. Фактическият състав на нормата на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР включва наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено конкретно от задържаното лице – в случая от В. К.. За да бъде законосъобразно наложена такава ПАМ, административният орган следва да посочи конкретни данни, от които да може да се направи обосновано предположение, че лицето е извършило или е съпричастно към извършването на конкретно престъпление. Тези данни следва да са посочени точно, конкретно и ясно. Така се осигурява възможност за адресата на акта да защити правата си. Правилно СРС е установил, че в процесната заповед липсват каквито и да е факти и обстоятелства за наличието на конкретни данни, сочещи на конкретно престъпление и обуславящи необходимост от прилагане на принудителна административна мярка задържане на лице за срок от 24 часа по отношение на В. К.. Освен това по делото няма представени никакви конкретни доказателства, че по ДП №ЗМ68/2021г. по описа на 04 РУ-СДВР има данни, че К. е извършил конкретно престъпление или че същият е съпричастен към извършването на такова. Това фактическо основание не се подкрепя от доказателствата, приети до приключване на първоинстанционното съдебното производство.

Само по себе си цитирането на образувано в 04 РУ-СДВР досъдебното производство за противозаконно отнето чуждо МПС – л.а. марка А., модел А6 от владението на И. П. К. - престъпление по чл.346, ал.1 от НК не е достатъчно да изпълни предпоставката на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР. Липсата на конкретни фактически основания за издаване на акта представляват съществен, неотстраним порок, препятстващ проверката за законосъобразност на заповедта и нарушаващ правото на защита на жалбоподателя.

Недопустимо е предпоставките за налагане на тази принудителна

административна мярка да се предполагат. За всеки конкретен случай следва да са безспорно установени от административния орган, което в случая не е сторено.

В тази връзка правилно районният съд се е позовал на Решение от 24.06.2014г. по жалби № 50027/08 и № 50781/095 – П. и П. срещу България на ЕСПЧ, в което преценката на Съда, обективирана в т. 41, т. 42, т. 43, т. 46 и особено в т. 47 е пределно ясна - не е достатъчно заповедта за задържане да съдържа само позоваване на приложимите разпоредби, без посочване на специфични обстоятелства или действия на задържаното лице, сочещи съпричастност към престъпно деяние. Изхождайки от изискването "подозрението да се базира на разумни основания, като съществена част от защитата срещу произволен арест и задържане", ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, задържането се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол. В т. 42 и т. 43 изрично и записано: " Задържане, което е произволно не може да бъде съвместимо с чл. 5, § 1 от Конвенцията"(Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи(т. 42) ".. изискването подозрението да се базира на разумни основания формира съществена част от предпазната мярка срещу произволни арести и задържания. За да има основателно подозрение, трябва да има факти или информация, които биха убедили обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъпление. "(т. 43). В същата точка Съдът изрично отбелязва, че подозрението трябва да се отнася до конкретно престъпление.

Липсата на основен реквизит на заповедта представлява сериозен порок във формата на акта по смисъла на чл.146, т.2 от АПК и обосновава извод за незаконосъобразност.

Второто посочено правно основание за задържане на В. К. е чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР. Съгласно посочената разпоредба полицейските органи могат да задържат лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. Следователно, за да бъде задържано лице на това основание е необходимо да са изпълнени две предпоставки: полицейският орган да изпълнява свое задължение по служба и лицето, въпреки че е надлежно предупреждено, съзнателно да пречи на органа на изпълни служебните си функции. Смисълът на тази разпоредба, оправомощаваща полицейските органи да задържат физически лица за срок, не по-дълъг от 24 часа, е да се предостави възможност на полицейските органи да изпълнят задълженията си по служба дори и когато отделни лица съзнателно им създават затруднения. За това правно основание също не са посочени мотиви за задържането, което е основание за отмяна на процесната заповед и в тази част, поради допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила при издаването ѝ. В случая правилно СРС е приел, че не са налице и посочените по-горе предпоставки. Събраните по делото доказателства не установяват по безспорен начин, че от полицейския автомобил е подаден светлинен сигнал указващ безпротиворечиво на задържаното лице, че следва да спре Реното по разпореждане от полицейски орган. Липсват данни за надлежно предупреждаване на К. след слизането му от Реното и за негови действия, пречещи на полицейския орган да изпълни задълженията си по служба.

Предвид изложените мотиви, оспореното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон. Настоящата съдебна инстанция не установи допуснати от районния съд нарушения на съдопроизводствените правила. Възраженията в жалбата са неоснователни. Необходимо е да се посочи, че

освобождаването на К. преди изтичането на срока от 24 часа не е основание да се приеме, че задържането е в съответствие със закона.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на разноски за настоящата инстанция. Представен е договор за правна защита и съдействие, с който се установява, че ответникът е заплатил сумата 400,00 лв. адвокатски хонорар. Упълномощеният адвокат е изготвил писмен отговор по жалбата и е осъществил правна защита на К. в съдебно заседание. Заплатеният адвокатски хонорар не се явява прекомерно завишен предвид осъществената защита и следва да се присъди в цялост. Възражението на касатора за прекомерност е неоснователно. Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20187438 от 17.09.2021г., постановено по нахд № 3645/2021г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Р. К. сумата 400,00 лв., разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.